

HZ. HASAN (ra)

HZ. HÜSEYİN (ra)

*Hasan ve Hüseyin'i seven
beni sevmiştir...*

İDEDEM

Hz.

S

MUHAMMED (asm)

NURİYE ÇELEĞEN

SİYER-ROMAN

DEDEM HZ. MUHAMMED (asm)
Kenz-i Aşk & Hz. Hasan (ra) ve **Hz. Hüseyin** (ra)
Nuriye Çeleğen

Türk Roman-Öykü

TİMAŞ YAYINLARI | 4862
Edebiyat - Roman | 241

EDİTÖR
Seval Akbiyık

KAPAK TASARIMI
Yasin Çetin

İÇ TASARIM
Nur Kayaalp

1. BASKI
Mart 2020, İstanbul

ISBN

ISBN: 978-605-06-3239-6

9 786050 832396

TİMAŞ YAYINLARI
Cağaloğlu, Alemdar Mahallesi,
Alayköşkü Caddesi, No:5, Fatih/İstanbul
Telefon: (0212) 511 24 24

timas.com.tr
timas@timas.com.tr

   timasyayingrubu

Kültür Bakanlığı Yayıncılık
Sertifika No: 45587

BASKI VE CİLT
Sistem Matbaacılık
Yılanlı Ayazma Sok. No: 8
Davutpaşa-Topkapı/İstanbul
Telefon: (0212) 482 11 01
Matbaa Sertifika No: 16086

YAYIN HAKLARI

© Eserin her hakkı anlaşmalı olarak
Timaş Basım Ticaret ve Sanayi Anonim Şirketi'ne aittir.
İzinsiz yayınlanamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

AŞK, TEŞEKKÜRÜ SEVER

“Sen olmasaydın.”

Gizli hazinenin açılış sırrıydı. Aşk, bu kelimada dürüldü. “Sen olmasan,” diye başlayan tüm inlemeler öykünmeydi. Aşk, öykünme oldu, kalbi eline aldı. Aşk, yokluğun örtüsünü açıp varlığa koşarken insan aşkın zebunu oldu. Aşk, gizli hazineyi anlatmak için yokluktan varlığa koştu durdu. Sırrını bir alına koyarken kalbi mekân kıldı.

Her kalp, aşk sırrından bir tutam aldı; her ruh ilk önce aşkı kokladı. Bundandır ki ruhlar güzel kokuyu sever oldu. Sevdiği aşkın kokusuydu. Onun için aşk, kalpte hissedilip ruhta yaşandı.

Aşk,

“Mim!” dedi.

Tüm varlık aşkla “Mim”lendi.

Esmanın bilinme seyri Kenz-i Aşk'a* yüklendi.

Bu çalışma aşkın hazinesini, aşkla anlatma seyrine düşerken bu seyrinde klasik siyer anlatımının metodolojik olay eksenli bakışından uzaklaşarak duyguların anlatımı tercih edildi. Ta ki kalplere ulaşsın, ulaşsın da o aşkın sırrından bir tutam kalplere atılsın. Çünkü her kalp kenzdi; sırrı aşk-ı Muhammedî'ydi (asm). Aşk-ı Muhammedî'ye (asm) ulaşamayan her kalp eksikti.

---

* Aşk hazinesi.

Her dem ben dili uzağı yakın ederdi. Ben diye başladığımız bir şey, bizi bile benimize ne kadar yakın eylerdi. “Kenz-i Aşk” varlığı uzaklara düşüren geçmişin dili, di’ye düşmeden ben dili ile anlatımı tercih etti.

“Kenz-i Aşk” bir seri. Bu seride her kitap o aşkın en yakınından birinin diliyle o Aşk’ı anlatmak; anlatırken de O’nu (asm) bize yakın eylemek; Aşk’ın anlatıcısının yakınlık özelliği ile de Aşk’ın o vasfını ortaya çıkarmak istedi.

Efendimizi, kendi dilinden anlatmak mümkün olmadığı için yakınlarının dilinden onu anlatmak, onu bize daha yakın eyleyeceği düşünülerek yapıldı bu çalışma. Okurken şu önemli nokta göz ardı edilmemelidir: Olaylar ve hadisler sahih kaynaklardan alındı. Yorumlar ise onların neler hissettiğini yakalamaya çalışmaktan ibarettir.

“Babam Hz. Muhammed (asm)” ile başlayan bu Asr-ı Saadet yolculuğunun ikinci kitabı Hz. Amin’e’nin anlatımında “Oğlum Hz. Muhammed (asm)” oldu. “Dedem Hz. Muhammed (asm)” serinin üçüncü kitabı...

Bu çalışmada Hz. Hasan ile Hz. Hüseyin Efendilerimiz bir torun olarak Dedeleri “Kenz-i Aşk”ı anlattı...

“Kenz-i Aşk” uzun bir yolun başında. Sebep olarak eline kalem verilenin yaşadığı sürece devam etme duasında. O’ndan (asm) hissemize düşecek zerre kadar bir aşkın bizi ebedi ihya edeceğini ummakta.

Aşk haldir, kelamı sevmez.

Aşk varlığın şükrüdür, teşekkür ister.

Teşekkür, Aşk’a salavattır...

“Allâhümme salli alâ seyyidina Muhammed.”

SÖZ CEMAL DEMİNDE

Karanfil Kokusu...*

“Şu benim oğlum seyittir. Umulur ki Allah onunla iki Müslüman grubu barıştıracaktır.”**

---

* Hz. Hasan (ra) doğuştan karanfil kokardı.

** Buhari, Fiten, 20; Sulh, 9

MELEKÇE NAZ

Kapının açılışından bilirdim. Kokusuyla gelirdi. Toprak odamız gül kokardı. Gülümserdi. Işıl ışıl bakardı. Şefkat dolu bir ses ruhumu tutardı. Nasıl da sevinirdim. İçim kıpır kıpır olurdu. Sevgiyle kanatlanırdım. Melekçe bir naz ile bakınırdım.

“Küçük adam nerede?”

“Küçük adam nerede?”

Bu sesi her duyduğumda birden büyüdü çocuk yüreğim. Büyüdü de Medine’ye sığmaz olurdu.

Kolları şefkatle açılırdı. Naz ile kaçırdım. Saklanmak istedim. Yumuşacık bir ses tekrar etrafı kaplardı:

“Küçük adam nerede?”

Küçük adam nerede?”

Sonra nazın büyüü çözüldü. Koşarak atılırdım kucığına. Sinesinde kaybolurdum. Merhametle dolardı içim. Büyüdü.

Kucak, çocuk için ne muhkem bir sığınaktı. Dedemin kollarında güçlenirdim. Hayranlıkla bakardım. Kokusunu doya doya içime çekerdim. Gül ile karanfil kokusu birbirine karışırdı. Koku ile aydınlanırdı küçük dünyam.

Sevgi, dua olurdu. Dedemin sinesinde dualara tutunurdum:

“Allah’ım! Ben Hasan’ı seviyorum. Sen de onu ve onu sevenleri sev!”

Dedem, muhabbetini dua ederdi. Çocuk en çok sevgi isterdi, en çok da sevildiğine inanmak. Gönlüm rahatlar, içim yumuşardı. Olgunlaşırdım.

Her defasında böyle olurdu. Evimize geldiğinde ilk sorduğu ben olurum, ilk ilgilendiği de. Yine öyle olmuştu. Annem beni yıkamış, temiz elbiselerimi giydirmişti. Dedem, o gün dostu Ebu Hureyre ile birlikte dışarı çıkmış. Hiç konuşmadan Kaynukaoğulları Çarşısı’na kadar yürümüşler. Dedem birden geri dönmüş. Tabii dostu Ebu Hureyre de. Birlikte bize gelmişler. Dedem, annemi sık sık ziyaret ederdi. O gün de yine her zamanki gülümseyen haliyle bana yöneldi:

“Küçük adam, orada mısın?”

Nasıl sevindim. Dedemin koynunda muhabbeti kokladım. Can dostu Ebu Hureyre, Dedemin arkasından bize hayranlıkla bakakaldı.

Zaman ayrılığa akardı, an firaka göz kırparı. Her kavuşmanın bir vedası olurdu. Dedem evden ayrılırdı. Arkasından bakardım. İçimde hasret, gönlümde büyük duygular kıpır kıpır öylece kalırdım. Kulaklarımda tatlı bir ses çınılardı:

“Küçük adam, orada mısın?”

“Küçük adam nerede?”

Annem, ince bir fidan gibi dolanırdı evimizde. Dedemi her geldiğinde ayakta karşılardı. Hürmetle öperdi gül kokulu, beyaz ellerinden.

Evlerimiz çok uzak değildi. Evimizden bakınca Dedemin evini görürdüm, Dedem de bizim evi görürdü. Ona gidişlerimiz, Onun bize gelişleri sanki hep yıllarca görmemiş gibi hasret

dolu olurdu. Özlemimiz bitmezdi. Dedemle annemin sevgileri her daim tazeydi. Eskimezdi. Muhabbet kalbe ulaşımsa sevgi terütaze olurdu. Böyle sevgi heyecanını kaybetmezdi.

Evimiz her daim Dedemin nuruyla aydınlanırdı. Konuşmalarımız Ona uzanırdı. Sözümüze hep Onun adı karışırdı.

Evimizde Muhammedî (asm) bir kandil asılı dururdu. Onu kimi zaman babam kimi zaman annem söz çirasıyla yakardı. Küçük dünyam ışırdı. Ne zaman söz Dedeme düşse gürül gürül bir salavat ırmağı akardı. Ruhum salavatla yunardı.

“Allahümme salli ala seyyidina Muhammed.”

Dedem, beyaz bir buluttu. Muhammedî (asm) bir yağmur ıpıl ıpıl ruhuma yağardı. Çocukluğum berrak bir ilkbahardı...

***

Sabah, vaktin tazesiydi. Onun için mi sakin, duru olurdu. Sabahın eteği bereketliydi. Medine daha uykuda iken uyanırdı annem. Bilal’in sesi Medine’nin lacivert göğünden dökülüyordu odamıza. Yanık bir ses, içten bir “Muhammeden Resulullah!” titretirdi herkesten önce annemin yüreğini.

“Dedem!”

“Dedemin adı...”

Heyecanlanırdı çocuk kalbim. Onun adını duyunca uyku silinirdi gözlerimden. Güne ilk onun ismini duyarak başladık. Ezan ile Dedemin ismi, sanki her gün kulağımıza okunurdu, doğduğumuzda kulağımıza ismimiz okunur gibi. Evi salavat kokusu kaplardı. Annem, Dedeme salavat getirirken babam mescidin yolunu çoktan tutmuş olurdu.

“Allahümme salli ala seyyidina Muhammed...”

Evimizde gün salavat pınarı ile başladılar...

Her salavatta bir melek dokunurdu insana. Cisim nasıl sevilmeğe isterse ruh da sevilmeğe isterdi. Ruh sevilince yumuşardı. İnsan, ruha ulaşamazdı. Ona, Rabbi ve melekleri dokunurdu. Her salavatta bir melek kanadı ruhu okşardı. Yumuşardı insan. Öfkesi giderdi. Melekleri hissedenler melekçe yaşardı. Kalp, meleklerin ellerinden tutardı. Çocukluk onun için mi melekçe bir demdi.

Bilal, ezanı okurken annemin salavatları ile serin bir hava sabah namazının bereketi gibi girerdi kapımızdan. Annem hep abdestli olurdu. Huşû ile namaza dururdu. Hüseyin ile bakardık anneme, iki üç yaşın masumiyeti ile. Çocuk, yere basmaktan çekinirdi, yer onu tutacak gibi. Onun için mi paytak yürürdü. Hüseyin daha yere iyi tutunamıyordu. O düşe kalka anneme giderken ben çoktan kucağına oturdum. Annem çocuğun sabah temizliği gibi salavatlarla, yüzümüzü, saçımızı sıvazlardı. Yumuşak bir anne eli, dualarla üstümüzde gezinirdi. Sakinleşirdik.

Sokaklarda hareket başlardı. Ayak sesleri duyulurdu. Kimi zaman sabah namazından sonra Dedem bize uğrardı.

Fatıma'nın evinde gün doğardı...

Güneş, sanki kapımızdan girerdi. Evimiz aydınlanırdı. Zaten kokusu o gelmeden alınırdı. Dedemin sırrıydı kokusu. Doğumu ile başlamış. Dedem doğduğunda tüm Arabistan ve çöllere bir koku yayılmış. Bütün yeryüzünü kaplamış. Bu kokuya "tyb" denmiş. Ruhun kokusu imiş...

Ruhun kokusunun, ruh gibi tarifi yoktu. Ruh hem en güzel hem de en kötü kokardı. Dedemin ruhunun kokusunu tarif etmek mümkün değildi. Ruha nasıl zaman ve mekân engel

değilse Dedemin ruhunun kokusuna da zaman ve mekân engel olamazdı.

Dedeme güzel koku sevdirmişti. Bunun için midir ki bizlere güzel kokulu bitki isimleriyle seslenirdi:

“Reyhanlarım...”

Dedemin güzel kokulu reyhanlarıydık. O bizim kokumuzu bilirdi, biz de onun. Annem, Dedemin etrafında pervane gibi dönerdi. Dedem iki reyhanını sabah serinliği gibi öpüp koklardı.

Dedem giderdi.

Saçlarımızda, yanaklarımızda nefesi, toprak odamızda ruhun kokusu... Arkasından bakan reyhanlarının dilinde yarım kelimelerle naz dolu çocukça bir sesleniş:

“Dede!”

“Dedem!”

UYKU MELEKLERİ

Ev anne kokmalıydı, çocuk gülücüğü olmalıydı. O koku ısıtırdı evi, o koku doyururdu. O koku olmayan ev soğuk olurdu, çocuklar da aç. Çocuk olmayan ev de ıssız olurdu. Çocuk ruhun sükûnuydü, evin yalnızlığını giderirdi. Ondandır ki çocuk, naz beşiğiydi. O beşiği anne sallardı. Annem bizleri uyutmaya çalışırdı. Dualarla yatırırdı. Uyku büyüme demektir. Bunun için mi çocuklar uyumak istemezdi?

Annem, bebeklerini salavat kundağına sarardı. Hüseyin daha bebektir. Onu beşiğinde sallıyordu. Ben annemin dizlerindeydim. Annemin dizlerine başımı koyunca en çok sevdiğim şey, onun yüzüne bakmak olurdu. Anne yüzü, çocuğun hiç unutamadığı yüzdü. Annenin yüzü, çocuğun huyuydu. Çocuk, anneye bakarken kendini görürdü. Bundandır ki çocuk, o yüzü görünce ağlıyorsa susardı, açsa doyardı. Çünkü insanın en çok kendisi anlardı.

Çocuk, en çok uykudan kaçardı. Belki de annesinin o güzel yüzünden ayrılmak istemezdi. Anne de en çok çocuğu uyutmak isterdi. Çocuk uyuyacak ki anne işini yapsın.

Anne, çocuğun ruh arkadaşıydı. Çocuk ağlarken bile anne diye ağlardı. Çocuğu en çok anne rahatlatırdı. Annede sükûnet olursa çocuklara sekine inerdi. Annenin kalbi çocuğa yansırırdı.

Annemin bağırdığına hiç kimse şahit olmadı. Yüksek sesini hiç kimse duymadı. Kızdığını, öfkelenildiğini de kimse görmedi. Annem bizleri zikirle kucağına alırdı.

“Babalarından çok Babama benzeyen yavrularım,” diye severdi bizi. Küçük odamıza ve içimize anne şefkatinin ışığı düşerdi. Etrafımızı sekine melekleri kuşatırdı. Öfke şeytandı, şeytana kapı aralardı. Anne babanın öfkesi en çok çocukları hırpalardı. Annem, ninnilerinde söylerdi öfkeli insanı sevme diye.

Anne, ninnisine meleklerin eşlik ettiğiydi. Onun için mi her anne biraz şairdi. Kadının diline ninni, eline beşik sırrı verilmişti. Annemin ninnisi ile rahatlardık. Sanırım tüm melekler, annemin ninnilerini dinlemek için evimize koşardı. Belki de her biri, bir kelimesini kapıp Arş’a uçardı. Çocuk için ninni ne güzel salıncaktı. Annemin ninnisi tuba ağacının dallarıydı, Cennet kuşlarının kanat çırpmasıydı.

Annem, ninni söylemeye başlayınca uyku melekleri inerdi. Gözlerimiz uykunun yumuşatan ellerine düşerdi. İri gözlerimiz gurup vakti gibi kapanırdı. Annem uykunun gözlerimize aktığını anlardı. Ninni, çocuk gözünde uyku idi. Annem bir müddet daha ninnisine devam ederdi. Berrak bir su gibi ninni akardı. Göz kapaklarımıza uykunun melekleri konardı.

“Babama benze Hasan’ım, onun gibi ol! Hakkı kurtar boyundaki ipten, Rahman Rabbime ibadet et daima. Uzak dur daima kin güdenlerden. Öfkeli insanı sevme!”

Ninni, annenin uyku duasıydı. Uykuyu veren de sensin Rabbim, demekti. Uyku en çok çocuğa yakışırdı. Çocuk, uyurken daha da güzelleşirdi. Onun için midir ki uyuttuğu çocuğa anne son kez bir daha bakardı. Bakardı da uyanmasından korka

korka öpmeden de yapamazdı. Anne için en güzel şey, çocuk gözünde uyku idi. Annenin tatlı sevinci...

Annemin ninnileri başlar başlamaz çocuk salıncağı uykuya, çok geçmeden bizi yumuşak kucacağına alırdı. Hüseyin ile ben uyuyunca annemin ev işleri başlardı. Su taşınacaktı. Toprak odamız sulanıp süpürülecekti. Odun kırılacak, ocak yakılacaktı. Su ısıtılacak, çamaşırlarımız yıkanacaktı. Varsa buğday veya arpamız değirmen dönecekti, un yapılacaktı. Hamur yoğurulacaktı. Ekmek olup yavrulara yedirilecekti.

Anne, çocuk çok uyuyacak sanırdı, ama çocuk uykuya hemen kanardı. Hele de midede bir şey yoksa çocuğu uyku ne kadar tutardı. Anne ile çocuk arasında her uyku ve her uyanış ilk defa gibi yaşanırdı. Çocuk uyandığı zaman anne uyku güzeli yavrusuna gülerek bakardı. Uykuda melekler mi okşardı o yüzleri ki, daha da parlardı. Belki de çocuğun uyku anı, onları meleklerin sevmeye zamanıydı.

Uyanır uyanmaz anneme koşardım. Annem iş yaparken ben de koşuşturmayla başlardım. Her defasında annemin etrafında gezer, pişecek yemeği beklerdim.

O gün de annem taş değirmenini döndürüyordu. Birazdan unumuz olacaktı. Ağlamaya başladım. Çocuk ağlardı. Çoğu kez niçin ağladığını kendisi de bilmezdi. Ben de bilmiyordum niçin ağladığımı. Çocuk belki de annesinin kendisinden başka bir şeyle ilgilenmesini istemediği için ağlardı. Çocuk her şeyi paylaşırdı, bir tek anneyi paylaşamazdı. Ruh bölünmezdi. Onun için anne, çocuk için hep biricikti. Onu ev işlerinden de kıskanırdı.

Annem bizleri ağlatmak istemezdi. Değirmeni döndürürken bir taraftan da benimle ilgilenmekteydi.

“Bak Hasan’ım, az kaldı.”

“Bak yavrum, şimdi ekmek yapacağım.”

Çocuğun ağıdı varlığını çevreye hissettirmesiydi. Tahta kapımızda bir tıkırtı oldu. Kapı çalınmasına en çok çocuklar seviniirdi. Herkesten önce kapıya koşmak isterlerdi. Her gelen sanki kendileri için geliyormuş sanırlardı. Ben kapıya bakarken annem değirmen döndürmeyi bıraktı. Kapıya yöneldi. Kelebek gibiydi. Ne kadar da zayıftı. İnce, narindi. Yorgunluk beyaz yüzünde al al belirmişti. Kapıya giderken bir taraftan da tatlı, yumuşak sözlerle beni avutmaya çalışmaktaydı:

“Bak Hasan’ım, bak yavrum, az kaldı.”

Annem bilirdi, anne en çok konuşarak yavrusunu avuturdu. Konuşmayan anne çocuğunu yalnızlığa iterdi.

Annem kapıyı açtı. Kapıda tanıdık bir ses:

“Ey seyyide!”

“Buyur ey Bilal!”

“Hasan’ın ağlamasını duydum. İsterseniz ben değirmeni döndüreyim, siz Hasan’ı susturun, yoksa da ben Hasan’ı avutayım siz değirmeni döndürün.”

“Ben çocuğuma senden daha çok şefkatliyim ey Bilal!”

Çocuğun derdi anne olduğu için çocuğun derdini de en iyi o anlardı. Annede Rahman’ın eli vardı. Çocuk, o kucakta hemen susardı. Annem beni kucağına aldı. Dedemin müezzini Bilal, değirmen başına geçti. Dedemin dostları da bizim ağlamamıza dayanamazlardı. Çünkü Dedem bizim ağlamamızdan rahatsız olurdu. Dedem hiçbir çocuğun ağlatılmasını istemezdi.

Annemin serin kucağında susmuştum. Orası çocuğun en sevdiği koydu. Çocuk kendini orada güvende hissedirdi. Tüm

duyguları annenin kucağında açılırdı. Orada kendi ruhunun kokusunu duyardı. Çocuğa en tanıdık yerdi. Onun için o kucaktan ayrılmak istemezdi. Ayrıldığı zaman kendini yalnız hissederdi. İnsan en çok ayrılığa dayanamazdı. Çocuk ayrılığı, annenin kucağından ayrıldığında anlardı. Anneden ayrılık, çocuk kalbinin öksüz kalmasıydı.

Annemin kucağında sustum. Çocuğun her şeyi hızlı ve değişikendi. Çabuk ağlar, çabuk susardı. Çabuk da özlerdi. En çok da annesini. Hasret bir kucak mesafesiydi. Bilal, arpamızı un eylemişti. Annem hamuru yoğurdu. Ekmeğimizi pişirdi. Buram buram bir ekmeğin kokusu anne kokusu gibi sardı evimizi. Akşamın sıcaklığı yemek kokusu ile gelirdi. Bir evde anne ve yemek kokusu varsa o ev cennetti.

Akşam müjdeli bir haber gibi başını uzattı kapıdan. Kara gözlü akşam gizemli bakardı. Ailenin mahremiydi. Bir sırlı karanlık bohça gibi toplardı herkesi içinde. Akşamın kucağı şefkatli, kara gözleri aydınlıktı. Anneme daha çok sokulur, babama daha çok yanaşırdık. Gecede görünürdü yürekler. Masum, yumuşak. Cem olup bakardık gecenin siyah gözünden.

Sofra başında toplanmazdık çoğu kez. Ellerimiz yemeğe uzanmazdı. Açlık midemizde bir sızı gibi dolanırdı. Sararmış benizlerimiz, akşamın cılız kandili gibi dururdu. Çocukken başlamıştı nefis terbiyemiz. Mide dünyaydı. Açlık, sabrın ta kendisiydi. Babam, "Allah'ın yardımı sabırdadır," derdi. İnsan, sabra en çok çocukken alışır.

O gün akşam, sıcak ekmeğin kokusu ile gelmişti. Soframız açılmıştı. Etrafına Besmele ile toplanmıştık. Annemin pişirdiği ekmekleri yemiştik. Hamd ile kaldırmıştı annem çeyiz örtüsü soframızı.

Çocuk doyunca en çok anne baba mutlu olurdu. Yumuşak, sıcak bir akşamdı. Babamın celal dolu gözlerinde cemalî gülüş vardı.

Babam, mescitte o gün Dedemle olan hatıraları evde anlatırdı. Anlatırdı ki bizler de duyalım. Öğrenelim. Tekrar etsin ki unutulmasın. Dedem pay edildikçe çoğalırdı. Anlatıldıkça yansırı. Konuşuldukça ona muhabbet artardı. Dil konuştuğunu düşünür, kalp düşündüğünü severdi. Babam yorgunlukları gideren, karanlık odamızı aydınlatan annemin parlak yüzüne baktı.

“Ey Fatıma'm! Bugün Bilal mescide geç kaldı.”

Annem, zaten biliyordu niçin geç kaldığını. Babamın konuşmasını bölmeden anlatmasını dinledi.

“Allah Resulü namaz için Bilal’i bekledi. Onu görünce seslendi:

‘Ey Bilal, nerede kaldın?’

‘Ey Allah’ın Resulü! Fatıma’nın kapısının önünden geçiyordum. Hasan’ın ağlama sesini duydum. Onun Hasan’ı susturması için buğdayını ben öğüttüm. Bunun için geç kaldım,’ dedi.

Allah Resulü Bilal’e dua etti.

‘Sen ona merhamet ettin, Allah da sana merhamet etsin!’”*

Resul iltifatından Bilal nasıl sevinmiş. Ezanı her zamanki gibi huşû ile okumuş. “Muhammeden Resulullah” derken kim bilir Resulünden aldığı dua ile nasıl cezbeye gelmiş. Mekke’nin siyahî dağlarının ak eylediği kaderine bir kez daha şükreyleşmiş.

Çocuğa annenin bakışı sevgiydi. Annem, yüzümüze bakarken severdi. Beyaz yüzü daha da parladı. Hasan’ı, Bilal’e dua

* Ahmed b. Hanbel, Müsned, III, s.150.

vesilesi olmuştur. Çocuğa merhamet edene Allah da merhamet ederdi. Peygamber duasıydı. Babam, saçlarımı merhametle okşadı. O günkü ekmeğimiz Bilal'in unuydu. Değirmenin her dönüşünde kim bilir ne zikirler etmişti.

Her lokmamıza bir tesbih düşerdi. Annemin zikretmediği bir an yoktu. Zikirle pişmiş yemek, çocuğu büyütürdü. Güzel huy verirdi. Hele de annenin şefkati yemeğe düşmüşse o yemeğin lezzeti unutulmazdı. Bereketi etrafı tutardı.

Her akşam muhabbetten demini almış bir gece gözlerimize dolardı. Yine öyle oldu. Babam ve annem bazı zamanlar şiir de okurdu. Kalp konuşur, kalem yazardı; dil konuşunca kalem susardı. Annemle babamın her dem kalpleri konuşurdu. Onun için her ikisi de şairdi. Muhabbet kalbin sözcüklerine verilmişti. Şiir dilin sükûnu, kalbin diliydi. Annemde edep Meryem sırrıydı. Az konuşurdu. Az konuşmak edeptendi. Dilini tutamayan duygularını gizleyemezdi. Dili açık olanın duyguları savruk olurdu. İnsanı en çok sükût heybesine atılmış, kelama durmamış kelimeler kemale erdirirdi. Kelimeler kalpte demlenirdi de şiir olup akardı. Annem de kimi akşam, kalpte birikmiş sözcüklerini babama şiirin kadehinde sunardı:

“Ey Hel Eta tacını giyen Ali, La Feta arsasında at oynatan, Ey selveri minberinde hatiplik eden, Ey Harun mertebesinin varisi olan Ali!”

Babam, “Kemaliniz kelimanızın altındadır,” derdi. Annem ile babamın kelimelerinde kemalleri görünürdü.

Bir akşam daha biterdi Dedemin sohbeti, annemle babamın muhabbeti ile. Annem bizi yatırırdu. İri gözlerimizde uyku melekleri... Kulaklarımızda şefkate banmış kelimelerle bir ninni:

“Hasan’ım! Babam gibi ol sen de, büyü de Babama benze/
Hakkı kurtar boynundaki urgandan/ Rabbine ibadet ve şükür-
de bulun her zaman/ O’dur bize bütün nimetleri bağışlayan/
Uzak dur daima kin güdenlerden/ Zalimlerle dost olma, e mi
Hüseyin!”

DEDEMİN IŞIĞI

Babada celali, annede cemali hisseden çocuk güven içinde olurdu. Babanın iradesine, annenin merhametine sığınırdu. Hayata güçlü başlardı. Babam, bize ne kadar şefkatli ise anneme de o kadar merhametliydi.

Babam, “Bir kadının gözleri bir erkeğin zulmünden dolayı yaş dökerse melekler attığı her adımda o erkeğe lanetler yağdırır,” derdi. Üzüntüler olsa da gözlerden yaş akacak kadar olmazdı. Anneyi üzmeyen, merhametli baba, çocuklarına güven duygusu verirdi. Baba, anneyi üzünce çocuk çaresizliği hissedip hayata karşı ilk yenilgiyi yaşardı. En sevilen üzüldürken bir şey yapamamak çocuğu acı ile yıkardı.

Annemin yüzünü solgun görsek de gözlerinde hep babamın merhametini hissederdik. Çocukluk, ruhun hayatla tanışmasıydı. Onun için çocuk hayatı da kendisini de duygularını da anne baba ile tanırdı.

Anne ılık olursa, aile de ona pervane olurdu. Baba ve çocuklar annenin etrafından ayrılmak istemezdi. Anne, evin kalbiydi. Babamın celali, annemin cemaliyle nasıl da denge sağlardı. Sohbeti başlatan annem mi olurdu hep. Babam etrafımızda iki büyük kanat gibiydi. Üstten kuşatırdı. Annem soframız gibiydi. Çoğu zaman yemek olmayan soframızda, bizleri onun

muhabbeti doyururdu. Evimizin tadıydı, ince çiçeğiydi. Dedem, annemi çok severdi. Sanki muhabbeti Dedemin annemi sevmesinden öğrenirdik. Evimize geldiği zaman annemi kucaklardı. Alnından öperdi. Dedem, anneme muhabbetinden kimi zaman onu elinden de öperdi. Annemin eli onun için sırlıydı.

Muhabbetin de kokusu vardı. İnsanlar pek bilmezdi. Dedemden o kokuyu alırdım. Muhabbet cennetti; onun için kokusu da Cennet kokusuydu. Sanırım Dedem, annemde muhabbetin kokusunu koklardı da derdi:

“Ben Cennet kokusu kokladım.”

Peygamber kızı annem, Cennet kokardı. Tüm annelere annemin kokusundan mı pay edilmişti? Ya da tüm anneler Fatıma'ya benzediği kadar mı Cennet kokardı?

Annem cennetimizdi. Günlerini hep evinde geçirirdi. Annem bilirdi, kadını ev örterdi. Her kadın Hacer'di, ev mihrabında şeytanı taşıyan. Annem her dem zemzeme koşan kadındı. Evin işleri bitince hep ibadet ederdi. Annemin hiç kazaya kalmış bir namazı yoktu. Yine de sabahlara dek namaz kılardı. Ne çok gözyaşı dökerdi. Onu hiç dünyalık bir şey için ağlarken görmedik. Dünya için ağlayan anneyi görmek çocuğu hırçın ederdi. Allah için ağlayan anneyi görmek, çocuğa merhamet ve yumuşaklık verirdi. Annem kullukta akıttırdı o bereketli gözyaşlarını. Annemin gözyaşlarını melekler toplardı. Cebrail, annemin gözyaşlarını alıp Arş'a serperdi. Anne, gözyaşlarını Cebrail'in topladığıydı. Allah için akan bir yaş önce meleklerin avucuna düşer, sonra Arş'a giderdi. Bizim de kalbimize düşerdi annemin gözyaşları sımsıcak. İbadetin lezzetini alırdık. Dünyanın ağlanacak bir yer olmadığını anlardık.